

Géczi János

Példázat

Új térbe és időbe lépve, pőrén,
a kolostor kapujában áll haj-
zuhatagban, az arca incarnáta,
pírban fürdő, a virág viseli
őt s egyben ő képviseli a rózsát.
Kolompot ráz, bebocsájtást kérve.
Egyetlen nappal múlt el a tizedik
század, idekanyarog a füstje,
a tűzszag átbúzik s a talpnyomába
még szenteltvíz nem gyűlt fel, sem másik
taposás. Az épület masszív és ódon,
zarándokot fogadó, ha Rómába
vezet az útja, s ha onnan északnak,
hazafelé halad. Az istennő
a testet öltötte pusztán magára,
tökélyre valló, arányos bármely
részében, tulajdonságában, s mint az
égi város, Jeruzsálem drága-
köve, ragyogó. Fedetlen szebb mellén
hársfalevél topáza, oda az
ág tapasztotta, mely alól kilépett
hajnalban, ha már a lombjával a
fa fel nem ruházhatta. Fejtetőjén
teleholddal, bakszagú csuhában,
arcán a rettenet ráncaival egy
szerzetes a torlasz. Nem léphetsz be,
ki a könyveink szerint nem vagy. Venus
afelé bök, ahol a köpenyen
dús a dudor, korhol: a könyveitek
szerint, ami belőled, fura szer-
zet, előágaskodik, ugye, te, a
megdicsőülés mennyébe vágó,
az nincs? S hogy fogasként ráaggatom a
ruhámat, letörhető-e azzal?

Géczi János 1954, Monostorpályi. József Attila-díjas író, költő, képzőművész, egyetemi oktató, tanszékvezető, kutatásai az élettudomány-történet, művelődéstörténet, neveléstörténet, szimbólumtörténet körében mozognak. A veszprémi Séd folyóirat főszerkesztője.